

Uttalande från Fjärde internationalens internationella sekretariat angående hotet om krig i Syrien och Iran. Imperialistiska krig och revolution.

(1 mars 2012)

Innehållsförteckning

Den imperialistiska "ordningen"	1
Krig: en nödvändig förutsättning, men inte tillräckligt i sig.....	2
"Demokratisk övergång".....	3
"Syriens vänner".....	4
Det syriska folket måste betala räkningen.....	5
Nej till utländsk inblandning, nej till krig.....	6
Fjärde internationalen för revolutionen.....	8
Tillägg (6 mars 2012).....	9
1) Syriens nuvarande plats i Mellanöstern.....	9
2) På vilket sätt är Syrien en del av det revolutionära uppror som bröt ut 2011, och som imperialismen försöker kväsa med alla medel?.....	10
3) Förtryck och kontrarevolution i Syrien.....	13
4) Vad är oppositionen i Syrien?.....	14

Just i detta ögonblick växer hotet om krig. Det hörs allt fler krav på militär intervention i Syrien. Israel hävdar på nytt sitt mål att bomba Iran i vår.

För ett sekel sedan skrev Lenin att den historiska period som mänskligheten hade gått in i var "*imperialismen, en epok av krig och revolutioner*". Den politiska situationen i världen bekräftar mer än någonsin hur giltigt detta uttalande är.

Sedan det först Gulfkriget 1991 – som enligt vad USA:s president anmärkte efter Sovjetunionens sönderfall hade till syfte att inleda en ny världsordning – har det startats en rad krig med direkt anknytning till imperialismen: 1999 NATO:s militära intervention i Serbien och Kosovo, slutskedet i det krig för att bryta sönder Jugoslavien som hade inletts på 1990-talet. 2001 inleddes bombningar och därefter en militär ockupation av Afghanistan. 2003 invaderades Irak på nytt. 2011 var det Libyens tur. Och då nämner vi inte ens den militära ockupationen av Haiti och de många så kallade "regionala" konflikter som imperialismen givit näring åt, speciellt i Afrika.

Kapitalismen är ett samhällssystem som befinner sig i dödsryckningar, och det har inlett ett formligt krig mot hela världens arbetare och folk, ett krig för att splittra nationer. Den enda möjligheten för arbetarna och folken att kunna göra motstånd mot det barbari som imperialismen drar in dem i, är att gå framåt mot revolution och frigörelse.

Den imperialistiska "ordningen"

Så tidigt som den 21 januari 2011 konstaterade Fjärde internationalen att den revolutionära utveckling som hade inletts i Tunisien verkligen var en proletär revolution, och inte en så kallad "arabisk revolution". Den revolutionära processen spred sig främst till Egypten, och knackar nu på Europas dörr. Vad det handlar om är att världen marscherar framåt mot en revolution mot den imperialistiska "ordningen".

De ökade hoten om ett angreppskrig på Syrien och Iran har sitt ursprung i kapitalets kris. Ett uttryck för detta är krisen för USA:s politiska makt, vars internationella system har skakats om av den

proletära revolutionens utveckling i Tunisien och Egypten (och dess återverkningar i världen), och ett annat är dess eget förfall och kris. Dessa element är oupplösligt sammanknutna.

För att skydda den imperialistiska "världsordningen" skulle USA-imperialismen behöva krossa hela planeten under en fascistliknande diktatur. Det skulle krävas både i USA och internationellt, men förutsättningarna för att uppnå det finns inte ännu.

Den härskande amerikanska klassen har visat sig oförmögen att övervinna sin egen kris (där 11 september inledde en ny fas), som har fortsatt att utvecklas i en aldrig tidigare skådad omfattning, och den har heller inte lyckats genomföra en omstrukturering av världen under sin kontroll. Därför försöker den flytta över effekterna av krisen på de andra imperialistiska länderna, och det framkallar en rad okontrollerbara explosioner i alla världsdelar.

Det kapitalistiska utsugarsystemets utbredda kris inleddes 2008 med den så kallade "subprime-krisen" i USA, i själva imperialismens hjärta. Den medför långtgående konsekvenser och uttrycks i en kris för USA-imperialismens makt, som idag kombineras med de världsrevolutionära processer som har kommit igång i Tunisien och Egypten. Denna explosiva kombination utlöste 2011 en sedan länge tillbakahållen kris inom EU, och öppnade på så sätt vägen för ett allt snabbare sönderfall av unionen. Med anledning av detta tog USA-imperialismen ett nytt steg i riktning mot att ta kontrollen över EU och dess regeringar, genom att ta med IMF (Internationella valutafonden) i planerna för Europa (trojkan). Ur denna synvinkel utgör de europeiska arbetarnas mobiliseringar en del av det världsomspännande uppsvinget för klasskampen mot imperialismen, och det oavsett vilka kontra-revolutionära handlingar de apparater som leder arbetarrörelsen vidtar för att hålla tillbaka dem.

I Europa försöker både vänster- och högerregeringar i de olika länderna verka för "nationell enhet" för att påtvinga folken planer vars mål är att genomdriva marknadernas krav med hjälp av åtstramningar och avregleringar. För att kunna uppnå det måste de angripa fackföreningarnas oberoende, och de uppmanas bli en del av dessa planer. Det är innebörden i det nya europeiska fördrag som länderna inom EU antog 1 och 2 mars, och som raserar alla de rättigheter och garantier som arbetarklasserna erövrat med hjälp av kamp.

Krig: en nödvändig förutsättning, men inte tillräckligt i sig

Marschen mot en proletär revolution i Tunisien och Egypten riktade sig förvisso mot Ben Alis och Mubaraks regimer, men också mot ledarnas herrar: de imperialistiska länderna. I så måtto bidrog de avsevärt till att destabilisera USA:s "ordning" i en del av världen där minsta ifrågasättande av den existerande balansen hotar själva villkoren för imperialismens makt i världsskala.

Mubaraks fall är av internationell betydelse. Egypten har verkligen en speciell plats och roll i regionen. I slutet av 1970-talet ledde överenskommelsen mellan landets ledande militärapparat och USA-imperialismen fram till Camp David-avtalet 1978, det så kallade "fredsavtalet" med staten Israel. I utbyte mot "fred" mellan Egypten och staten Israel innebar Camp David en första upptrappning av isoleringen och krossandet av det palestinska folket, med stöd från de flesta regeringarna inom Arabförbundet. Det avtal som skrevs under i Camp David i USA under beskydd av USA:s regering, var det första steget mot att upprätta USA-imperialismens direkta makt över denna del av världen (världens ledande oljeproducerande region).

Camp David-avtalet ledde fram till undertecknandet av Oslo-avtalet 1993, ett avtal som införde en "palestinsk myndighet" på Gaza-remsan och Västbanken vars uppgift var att garantera Israels "säkerhet", och övergav PLO:s program, vars mål var ett enda fritt, sekulärt och demokratiskt Palestina där judar och araber kunde leva som jämlikar. Kort efter bombningarna och det andra kriget mot Irak, utvecklades linjen om "två stater" på Palestinas historiska territorium. Men det palestinska folkets fortsatta mobiliseringar, dess vägran att överge kravet på att de miljontals palestinier som lever utanför Palestina ska få återvända, visar att den palestinska revolutionen är

giltig än idag.

Denna linje utgjorde utgångspunkten för att en rad på varandra följande amerikanska regeringar, demokratiska såväl som republikanska, utvecklade vad de kallade GME (en politik för "Stor-Mellanöstern" [Greater Middle East]). Syftet var och är att utnyttja GME för att splittra hela Mellanöstern och Främre Orienten, inklusive Afghanistan och Pakistan, och ombilda regionen för att garantera en direkt amerikansk kontroll av den.

"Stor-Mellanöstern" innebär ett ifrågasättande av handelshinder, det innebär avreglering, privatisering och utplacering av militära styrkor under amerikansk kontroll: IMF har också beordrat regionens samtliga regeringar att gå vidare med "reformer" och tvingat dem att anta denna inriktning. Tunisien och Egypten, vars ledande partier var medlemmar i Socialistiska internationalen, hade gått längst på denna väg och det var därför folken blev tvungna att reagera.

Ben Alis och Mubaraks fall hindrade genomförandet av denna plan. För USA-imperialismens del handlade det först och främst om att snabbt få stopp på den revolutionära våg som svepte över regionen. Detta trängande behov krävde krig i Libyen. En propagandakampanj organiserades i media som fördömde Gaddafi och hans regim som "blodtörstig" – vilket alla visste eftersom både USA, Frankrike och Storbritannien fram tills dess hade stött regimen och med all vederbörlig vördnad tagit emot Gaddafi på officiella statsbesök. Men Gaddafi kunde inte längre spela den roll som stormakterna hade tilldelat honom.

Då tog imperialismen itu med att eliminera Gaddafi. Den brittiska och franska imperialismen stod i spetsen för angreppet, men under ledning av den amerikanska härskaren. De ödelade Libyen, bröt sönder det, förvandlade det till ännu ett Somalia, berövade det all överhöghet, och förnekade därmed det libyska folket alla möjligheter att uttrycka sin vilja på ett demokratiskt sätt. Detta angrepp förebådade vad imperialismen förbereder för Syrien och så småningom – inom kort – för Iran. På grund av risken för en spridning av den revolutionära våg som hade ifrågasatt diktaturerna i Tunisien och Egypten, måste imperialismen hindra massorna från att handla självständigt, avleda dem från sina mål, och ställa dem under imperialismens och dess företrädares kontroll. Ur denna synvinkel är kriget i Libyen ett direkt hot mot de tunisiska och egyptiska folken, men också mot alla de andra folken.

Men även om angreppskriget för att bryta sönder Libyen var en nödvändig förutsättning för att försvara den imperialistiska "ordningen", så räckte det inte i sig själv.

"Demokratisk övergång"

För att skydda imperialismens lydregimer var man tvungen att "reformera" dem så att de skulle behålla sin viktigaste egenskap, med andra ord vara undergivna. I "demokratins" namn presenterade USA-imperialismen linjen om en "demokratisk övergång". Gårdagens fiende, "islamismen", blev dagens allierad. I Tunisien bildade al-Nahda en nationell enhetsregering med två sekulära partier, varav ett är medlem i Socialistiska internationalen. Efter de senaste valen i Marocko anslöt sig islamisterna till regeringen. Libyens nya "regering" ämnar återinföra sharialagar. Och i Egypten har muslimska brödrskapet slutit en överenskommelse med armén. Låt oss erinra om att USA:s regering omedelbart efter Mubaraks fall deklarerade att den var beredd att erkänna varje ny regering under förutsättning att den erkände de internationella avtal som Egypten hade skrivit under. Det syftade givetvis på Camp David-avtalet.

Den egyptiska militärapparatens positiva svar räckte inte för USA-imperialismen. Den fortsatte sina påtryckningar tills muslimska brödrskapet, som alltid hade fördömt Camp David-avtalet som ett förräderi, förkunnade att de inte tänkte ifrågasätta det. Därmed uppnåddes, till USA-administrations stora tillfredsställelse, grunden för en nationell enhet mellan armén och muslimska brödrskapet.

Resultatet av USA-imperialismens offensiv blev att det bröt ut krig i hela Sahel-området.* Libyen har upplösts och lyder nu under olika maffialiknande grupper och stam- och religiösa miliser. Det har blivit mycket fler gränsincidenter mellan Tunisien och Algeriet med miliser från Libyen inblandade. Tusentals vapen cirkulerar i regionen.

Idag är Mali ett land i krig, med en så kallad Tuaregarmé och legoknektar från Libyen som vill att norra Mali ska få självständighet i ena delen av landet, och i den andra en grupp från Al-Qaida som för ett gerillakrig. I namn av att "hjälpa" Malis armé bombade flygplan från USA norra Mali den 4 mars.

Algeriet är särskilt hotat. Landet ligger mitt i Maghreb[§] och Sahel och dess regering rättade sig inte efter flera av imperialismens krav, återtog delvis kontrollen över sin egen ekonomi och vägrade låta sina militära styrkor komma under amerikansk kontroll. Sedan dess har landet utsatts för en kampanj som har till syfte att provocera fram en "revolution", som i imperialismens språkbruk betyder "sönderfall".

"Syriens vänner"

Det är utifrån dessa förutsättningar man måste se den konferens för "Syriens vänner" som hölls den 24 februari, och som samlade de flesta av Arabförbundets länder och företrädare för den franska, brittiska och amerikanska imperialismen. En delegation från Syriska nationella rådet (SNC) deltog officiellt i konferensen.

SNC är en grupp oppositionella som till största delen finns utomlands, och som möttes i Turkiet för att grunda SNC som "exilregering" eller "provisorisk regering" i Syrien. Dess främsta ledare har anknytning till muslimska brödrskapet. Konferensen beslutade att ta de första stegen för att erkänna SNC och finansiera den "Fria syriska arméns" aktiviteter.

Det är exakt samma scenario som utspelade sig i Paris några veckor innan interventionen i Libyen, när det hölls en konferens för "Libyens vänner" och steg togs för att erkänna Nationella övergångsrådet i Libyen. Det handlar inte om Syrien. Det handlar om världsordningen, som Syrien och dess folk antas betala priset för.

I årtionden har Syrien spelat en viktig roll för att bevara den existerande samhällsordningen i denna del av världen, i synnerhet i förhållande till Palestina. Den regering som skapades under Hafez al-Assads beskydd var en del av det spel som utspelades mellan USA-imperialismen och byråkratin i Kreml. Det var den syriska armén som 1976 på ett blodigt sätt raderade ut den palestinska revolutionens fästen i Libanon.

1991 var Syrien ett av de första arabländerna som deltog i det första "världskorståget" mot Irak, samtidigt som det framställde sig som palestiniernas främsta stöd.

Efter Sovjetunionens sammanbrott tvingades Syrien ändra sin internationella politik. Hafez al-Assads regering tog stora steg för att närma sig imperialismen.

Den viktigaste vändpunkten var den syriska regeringens reaktion på angreppen mot New York den 11 september 2001. Den syriska regimen, som sedan länge hade funnits på USA-administrationens lista över "terroristländer", fördömde terrorismen. 2003 stödde och hjälpte den syriska regeringen till med USA:s intervention i Irak. Under samma period tvingades militärregimen – som hade utvecklat en "arabiskt nationalistisk" och socialistisk demagogi, baserad på ett intensivt politiskt förtryck kombinerat med en statsunderstödd protektionistisk ekonomisk politik – göra en vändning. Den visade sig genom att de syriska trupperna drogs tillbaka från Libanon 2005 och att man genom-

* **Sahel** (av arabiska *sahil*, "Saharas gräns") är en halvtorr gränsszon i Afrika söder om Sahara och norr om de mer bördiga områdena söder ut – öa.

§ **Maghreb** är den del av Nordafrika som ligger norr om Sahara – öa.

förde de ekonomiska reformer som IMF krävde. Privatiseringar, prisökningar och stopp för statsunderstöd kastade ner den syriska befolkningens stora majoritet i fattigdom.

En centraliserad syrisk stat vars beslut inte direkt var beroende av imperialismen, och som spelade en avgörande roll gentemot Libanon och vägrade isolera Iran, kunde fungera som en stabiliserande faktor, men den kom nu i motsättning till USA-imperialismens politik som den uttrycktes i den sistnämndas angrepp på Libyen.

Politiken att följa IMF:s krav förvärrade de regionala skillnader som dittills mer eller mindre hade lindrats av regimen subventioner. De förvärrade regionala skillnaderna kastade ner vissa regioner i ökad fattigdom. Staden Homs illustrerar detta faktum: det är landets tredje största stad, och den har fått uppleva hur tiotusentals unga lantbruksarbetare anländer efter att ha drivits bort från sin jord. De läggs till de allt större grupperna arbetslösa som bor i stadens utkanter och bygger kåkstäder som distriktet Baba Amr, som nyligen var scen för ytterst våldsamma strider.

Regimens svängning orsakade djupgående motsättningar inom dess led mellan de som ville fortsätta samarbetet med USA och de som var mot det, och det ledde till uppgörelser och avrättningar.

Spänningarna var så hårda att den syriska regeringen efter Ben Alis fall i Tunisien i januari 2011 förkunnade att den skulle betala ut 11 dollar per dag till de fattigaste familjerna. Omedelbart krävde IMF kraftfullt att Syrien skulle upphöra med livsmedelssubventionerna. IMF rekommenderade också ökade elpriser, som var låga på grund av statsunderstöd.

Det var denna situation som orsakade de existerande lokala skillnaderna, som underblåstes av olika grupper och utländska säkerhetstjänster, men också av vissa fraktioner som härrörde från regimen. Syrien är i själva verket en mosaik av befolkningar och religioner (sunnimuslimer, shiiter, alawiter, druser, östkristna, kurder, araber, etc) som under ett halvt sekel "hållits samman" av en regim vars ledare, i synnerhet de militära officerarna, kommer från det alawitiska samfundet.

Inför de första mobiliseringarna som ägde rum i Syrien reagerade regimen, precis som på andra ställen i Mellanöstern, som den alltid hade gjort, med förtryck. Men tack vare de revolutionära processer som hade kommit igång i Tunisien och Egypten och hade lett till att diktatorerna hade drivits bort från makten, var situationen i regionen och internationellt inte längre densamma.

Det syriska folket måste betala räkningen

I denna internationella och regionala situation där USA-imperialismen inte längre kunde acceptera marschen fram mot revolution (mot krisdrabbade diktaturer som uppvisade svaghet), drev agerandet från olika grupper med band till främmande länder – muslimska brödrskapet som sedan länge hade förtryckts av regimen, liksom utspelen från Qatar och Saudiarabien å imperialismens vägnar – fram en okontrollerbar utveckling av de centrifugala krafterna.

Under den inledande perioden fördömde imperialismen inte längre bara förtrycket i efterhand. Tvärtom uppmanade den regimen i Syrien att "reformera" sig, med andra ord att slaviskt genomföra alla dess krav.

När imperialismen blir tvingad till det kan den slå till reträtt för att rädda det som är viktigast. Inför det egyptiska folkets revolutionära mobiliseringar, som under sin utveckling alltmer präglades av arbetarklassens aktivitet, krävde imperialismen först att Mubarak skulle genomföra reformer, men bestämde sig sedan för att släppa honom för att rädda militärregimen. Mubaraks fall var en första seger för det egyptiska folket mot militärregimen och imperialismen.

Imperialismen vet hur den ska offra ledare och regimer för att rädda det viktigaste – sin kontroll – mot folkets revolutionära mobiliseringar.

Den vet också – och på detta område har den stora erfarenheter – hur den ska eliminera regimer som

den har samarbetat med sedan länge men som sedan har blivit ett hinder för dess politik.

Bashar al-Assads slutgiltiga öde är idag av sekundär betydelse för imperialismen. De "humanitära" insatserna, tillflykten till FN och EU, och sanktionerna är förspel till ett nytt angrepp, vars syfte återigen vore att fullständigt krossa landets överhöghet, bryta sönder det och dela upp det i en ändlös rad "etniska", "regionala" och religiösa konflikter. Det är vad som är under uppsegling idag när det gäller Syrien. Det är vad som inom kort hotar i fallet Iran.

Fram tills nyligen krävde USA-imperialismen därför att regimen skulle "reformera" sig samtidigt som den formellt fördömde förtrycket. Vartefter händelserna utvecklade sig började den sedan föreställa sig att Bashar al-Assad skulle avgå för att hitta en lösning som i sista hand skulle bibehålla militärregimen i Syrien, eller en del av militärapparaten i en "nationell enhetsregering". Men det finns en skillnad: Syrien är inte Egypten.

I Egypten var det massornas revolutionära mobiliseringar som drev bort Mubarak. Men så fort de första demonstrationerna ägde rum i Syrien ingrep imperialismen och dess anhängare för att verka för ett inbördeskrig. Efter de första demonstrationerna upprättade de militära grupper för att kämpa mot regimen och förhindrade därmed mobiliseringar av massorna.

I och med att det har inletts ett inbördeskrig har folket fångats i en korseld och slagits ner och utsätts för våld och barbari från alla håll. Det är en exakt upprepning av vad som hände i Libyen. Underrättelse- och säkerhetstjänsterna agerar medvetet för att tvinga fram ett inbördeskrig, och utnyttjar medias bilder av striderna för att rättfärdiga en militär intervention från imperialismen.

Motsättningarna och splittringarna inom USA:s härskande klass visar sig i frågan om Mellanöstern, och tvingar den att ta risker. Vissa delar av den härskande klassen uppmanar till direkta interventioner i Syrien och stöd till det krig som Israel vill inleda mot Iran, andra tvekar och är för tillfället mot eller bromsar det.

För imperialismen handlar det inte om mänskliga rättigheter, inte heller om demokrati eller folkets rättigheter. Istället handlar det om att den står inför en revolution och måste behålla kontrollen, och det är utifrån denna mätsticka som den nuvarande syriska regimen bedöms.

Nej till utländsk inblandning, nej till krig

Den imperialistiska inblandning som redan är under uppsegling och en öppen militär intervention skulle leda till en splittring av Syrien. Tio år efter interventionen i Irak har detta land i själva verket brutits sönder, delats upp i shiitiska, sunnimuslimska och kurdiska zoner, där den sistnämnda nästan är självstyrande.

En intervention i Syrien skulle få samma konsekvenser som i Libyen, ett annat land som brutits sönder. Men Syrien är inte Libyen. Syrien gränsar till Irak, staten Israel, Turkiet och Libanon och har tack vare sin historia en speciell plats. Om detta land, denna mosaik av olika kulturer, språk och folk skulle splittras, så skulle det få omedelbara återverkningar i grannländerna. Vad skulle ske med den del av Syrien som för närvarande huvudsakligen bebos av kurder och gränsar till Iraks kurdiska halvt självstyrande delar? Och båda dessa regioner gränsar till områden i södra Turkiet som till största delen är befolkade av kurder.

Offensiven mot Syrien är kopplad till offensiven mot Iran. Den blockad mot Iran som stormakterna har genomfört sedan några månader är i sin tur en förberedelse för att bryta sönder Iran. Staten Israels hot att bomba Iran påskyndar processen. Även om Obama-administrationen försöker hålla tillbaka staten Israel, så tänker den fortfarande bryta sönder både Iran och Syrien. Dess politik leder till en splittring av nationer och länder. Ingen del av regionen ska kunna undkomma imperialismens kontroll och plundring.

Det är orsaken till dess offensiv mot Syrien och Iran. Den ska röja vägen för nya våldshandlingar, nya krig, imperialistiska äventyr och barbari. Den nya offensiven i syfte att bryta sönder nationer utgör också ytterligare ett angrepp mot det palestinska folket, vars outtröttliga kamp för nationella rättigheter och därmed landet Palestina, under mer än 60 år har förhindrat all ”stabilisering” av situationen under imperialistisk kontroll. Ur denna synvinkel är det talande att Hamas i Gaza – det egyptiska muslimska brödraskapets Gaza-avdelning – först godtog den vägkarta som kvartetten (USA, Kina, EU och Ryssland) la fram för att lösa Palestinafrågan, och sedan bröt med den syriska regimen och på så sätt allierade sig med imperialismens krav.

Men det är inte bara denna region som hotas. Hela världen kan drabbas av konsekvenserna av dessa oroligheter. I november 2011 hölls det en kriskonferens mot krig, militära ockupationer och splittring av länder i Algeriet, på initiativ av Algeriets arbetarparti och Algeriska arbetarnas fackförbund (UGTA – Union générale des travailleurs Algériens). Arbetarnas och folkens internationella förbundskommitté* stödde konferensen. Delegationer av arbetar- och demokratiska aktivister från mer än 40 länder antog en resolution som förkunnade:

Vi fördömer imperialismens mål att plundra folkens tillgångar och styra över dem, vilket var vad som motiverade deras intervention [i Libyen].

Vi fördömer interventionen, som dels har till mål att hota folken som kämpar för sina rättigheter och sin suveränitet, och dels påtvinga dem ett utländskt ”protektorat” och frånta dem deras rätt att själv bestämma sitt liv idag och i framtiden.

Vi fördömer stormakternas planer, inklusive USA:s plan om ett ”Stor-Mellanöstern”, vars syfte är att splittra länder längs stam-, etniska och religiösa linjer och vars mål är plundring och förtryck...

Situationen är allvarlig när stormakterna förbereder ett utbrett krig i Mashriq[§] samtidigt som den fortsätter att förneka det palestinska folket dess omistliga historiska rättigheter, rätten för alla flyktingar att få återvända till sina hem, och spärrar in detta folk i Gaza och Västbanken, och utsätter det för förtryck och upprepade angrepp.

Vi uttalar vårt fullständiga stöd för det syriska folkets strävanden efter demokrati, jämlikhet, men vi fördömer skarpt imperialismens och dess underhuggares manövrar och sammansvärjningar för att utnyttja dessa strävanden och omvandla dem till en förevändning för en utländsk militär intervention i Syrien.

Vi är mot varje militär intervention överallt i världen och därmed i Syrien och Iran, med eller utan FN:s stöd...

Situationen är allvarlig när samma imperialistmakter och de internationella institutionerna inleder ett socialt krig i Europa och USA med hjälp av dödliga åtstramningsplaner för att rädda spekulanterna, bankerna och försäkringsbolagen.

Situationen är allvarlig när stormakterna gör inblandning i ett lands angelägenheter till ett globalt system och tar på sig att avgöra länders och folks öden.

Denna deklaration varnar hela arbetarrörelsen för faran av en möjlig intervention i Syrien och Iran. Omvänt hoppas och ber Socialistiska internationalens ledare om en militär intervention. De partier

* **ILC** [International Liaison Committee of Workers and Peoples] är en internationell grupp som bildades i Barcelona 1991 och samlar olika arbetarorganisationer och strömningar från 63 länder – öa.

§ **Mashriq** (även transkriberat Mashreq, Mashrek) betyder ”östern” eller ”landet där solen går upp” och är den geografiska region som sträcker sig från västra gränsen av Egypten till Irans västra gräns – öa.

som uppstod ur kommunistpartierna, speciellt i Europa (i Latinamerika stöder tvärtom de partier som uppstått ur castroismen eller kommunistpartierna Bashar al-Assads regim), och medlemmarna i Förenade sekretariatet (Usec)¹ förkunnar sitt ”stöd till det syriska folket” mot regimen. På ett halvhjärtat sätt säger de att de inte vill ha någon militär intervention från imperialismens sida. Men de kräver beväpning av oppositionens milis, vilket delar av imperialismen redan gör med Qatar som mellanhand. Miliser som själva klart och tydligt kräver en utländsk militär intervention.

Fjärde internationalen menar att den största fienden mot länderna och deras överhöghet är imperialismen, och att man på inget sätt kan kompromissa med folkens försvar mot imperialismen.

Fjärde internationalen för revolutionen

Fjärde internationalen står helt och hållet på de grundvalar som arbetarrörelsen bildades på på 1800-talet, det vill säga att bekämpa de krig som förs av stormakterna. Fjärde internationalen förklarar sig vara mot alla interventioner i Syrien och Iran, även med humanitära förevändningar, precis som den gjorde för Libyen.

Ett krig i Syrien skulle leda till ännu fler döda och lidande för det syriska folket. Stöd och hjälp åt det syriska folket innebär att försvara deras rätt som nation att gå mot alla försök att splittra det, ty det är bara inom nationella ramar som folken kan driva ut de regimer som fungerar som tjänare åt de stora imperialistmakterna.

Tunisiens arbetare och unga litade till sin historiska fackliga organisation UGTT och hindrade därmed, i motsats till de imperialistiska ”lösningarna”, landet från att dras in i inbördeskrig och barbari, och det trots de många döda och sårade som Ben Alis förtryck ledde till.

Till skillnad från Libyen, Afghanistan och Irak befann sig Tunisiens arbetare mitt bland folkets mobiliseringar, och använde sin organisation UGTT för strejker och gatumobiliseringar. På detta sätt samlade de befolkningens alla skikt. Kort sagt ledde de folkets uppror mot den lilla minoritet som lydde de utländska makternas order. Revolutionen stötte på och stöter fortfarande på hinder som imperialismen och dess stödtrupper sätter upp, såsom omvandlingen av Konstituerande församlingen till lagstiftande val, och utifrån dessa val inrättandet av en nationell enhetsregering bestående av ett islamistiskt parti, ett högerparti och ett parti från Socialistiska internationalen, en regering som är underställd imperialismen och angriper arbetarna och UGTT.

Därför är det betydelsefullt att det strax innan mötet med ”Syriens vänner” i Tunis ägde rum en demonstration till stöd för UGTT, som under flera veckor hade utsatts för angrepp och provokationer. En imponerande demonstration som samlade lika mycket folk som under demonstrationerna vid tiden för Ben Alis fall, och vars mest populära paroll var: ”*Varken Qatar eller USA*”. Två dagar senare antog UGTT:s verkställande utskott en resolution som fördömde hoten om militär intervention i Syrien.

Frågan är internationell: arbetarklassens organisationer, speciellt fackföreningarna, arbetarnas grundläggande organisatoriska ramar, uttrycker det faktum, att oavsett vilken karaktär de apparater som leder organisationerna har så är samhället uppdelat i klasser med oförsonliga intressen. För att kunna göra motstånd mot linjen att dra in de fackliga organisationerna i genomförandet av kapitalisternas planer måste man, både i Maghreb, Europa, USA och på andra ställen, bevara och försvara ramarna för arbetarklassens kamp mot kapitalet. Genom att gå mot agerandet hos arbetarrörelsens ledande apparater, som vill följa dessa planer, hjälper man arbetarklassen att övervinna de hinder

¹ I ett uttalande från Förenade sekretariatets internationella kommitté, som felaktigt påstår sig vara Fjärde internationalen, kan man således läsa angående Syrien: ”*Syriska militära vänsterkrafter deltar i upprорот så att folkets självorganisering kan utvecklas.*” Syriska militära vänsterkrafter som beväpnas och finansieras av imperialismen eller Qatar...! Och självorganisering av ett folk som är underkastat våld och inbördeskrig... Bakom detta radikala språk ligger en täckmantel för imperialismen från yttersta vänsterns sida.

som ställts i vägen för deras mobiliseringar.

Det är genom att mobilisera arbetarna på deras egen grund, med deras egna krav, och genom att ovillkorligen gå mot att underkasta sig imperialismen och dess krav, som det går att försvara den suveräna nationen, med andra ord försvara ett fritt och självständigt folk och bryta alla band som underkastar folket under de imperialistiska makterna.

Den enda sättet att uppnå fred, demokrati, frihet och nationellt oberoende är att mobilisera massorna kring sina egna krav, kring det ekonomiska, sociala och proletära innehåll som är oskiljbart från deras demokratiska krav och som går mot de regimer som fungerar som stöd åt imperialismen.

Fjärde internationalens mål är att inte att ”reformera” det imperialistiska systemet eller göra det ”mänskligt”, utan att störta det. Det är innebörden i Fjärde internationalens bestämda motstånd mot hoten om krig mot Syrien och Iran, och dess ovillkorliga stöd till den kamp för samhällelig och nationell frigörelse som folken i Tunisien och Egypten, folken i hela regionen, Europa och hela världen försöker uppnå.

”*Ner med kriget, ner med utsugningen!*” är parollen för framtiden och för att skydda mänskligheten.

Fjärde internationalens internationella sekretariat.

Tillägg (6 mars 2012)

”Syriens vänner” har just haft konferens i Tunis, sammankallad av Arabförbundet på begäran från USA-imperialismen och EU. Genast inställer sig frågan: kan man verkligen tro att jordens största krigshetsare bryr sig om folkets väl och ve? Förvisso har konferensen beslutat att skicka vapen till flera av Bashar al-Assads motståndargrupper. Den franska tidningen *Le Canard Enchaîné* (29 februari) konstaterar att en grupp av flera underrättelsetjänster i utkanten av det officiella mötet slog ihop sina huvuden om möjligheten av att organisera en kupp i Damaskus. Det är bevis nog att situationen i Syrien i grunden är en internationell fråga och att den massiva mediakampanjen uppmuntrar oss att titta på hårda fakta.

1) Syriens nuvarande plats i Mellanöstern

2008 besökte president Bashar al-Assad Frankrike i samband med Medelhavsförbundets toppmöte. Han välkomnades av Nicolas Sarkozy, som på order från Washington försökte försvaga alliansen mellan Syrien och Iran. Ryggdunkningarna upphörde och den nya dagordningen innebar en större ekonomisk öppenhet och därmed privatiseringar som låg regimen varmt om hjärtat. Det senaste årtiondets privatisering av den syriska ekonomin kastade ner ett enormt skikt av befolkningen i fattigdom samtidigt som det gjorde korrruptionen värre än någonsin när de grupper som hade band till makten försökte lägga vantarna på det som privatiseringarna gav.

Men det bör påpekas att denna utarmning också drabbade alawiterna som familjen Assad tillhör. Många alawiter lever långt under fattigdomsgränsen, i synnerhet de som bor i slummen i utkanten på Damaskus eller i de nedslitna kuststäderna där arbetslöshet och tillfällighetsarbete är utbredda. Inom den dominerande sunnigruppen har köpmän kunnat dra fördel av sin allians med regimen, men det hörs ändå högljudda klagomål mot alawiterna, som av vissa religiösa ledare framställs som en privilegierad grupp. De oroligheter som drivs på av muslimska brödrskapet (som tillhör samma religiösa övertygelse) ämnar verkligen ge konflikten en religiös innebörd genom att välja ut alawiterna till måltavla, en shiamuslimsk sekt vars traditioner och religiösa riter gör dem ganska besläktade med Iran. Detta är bara en mycket grov sammanfattning av de klyftor som har sitt ursprung i landets koloniala historia. Genom att utnyttja alla dessa splittringar försöker de som idag är inblandade i konflikterna avleda revolten och proteströrelsen och även styra förtryckets förlopp liksom provokationerna mot syriskt territorium.

När proteströrelserna uppstod i mars 2011 levde omkring 10% av befolkningen under fattigdomsgränsen och arbetslösheten var 30% och drabbade främst unga. Jämsides med den ökande fattigdomen kan man i Syrien notera en växande rörelse av religiösa grupper som bedriver socialt arbete, sjukvård och utbildning liksom moskébyggen med hjälp från Saudiarabien, i områden där kurdiska eller kristna traditioner brukade dominera, allt helt och fullt tolererat av regimen.

Enligt en bok som gavs ut i januari 2011,

beräknar den högsta ekonomiska tjänstemannen på en europeisk ambassad att de snabbt stigande födelsetalen – 42% av befolkningen är under 15 år – arbetslösheten, inflationen och de minskade subventionerna av basvaror lägger grunden till en social situation som inom mycket kort kan bli mycket farofylld.

I början av januari 2011 tillkännagav den syriska regeringen att den skulle bevilja ett månatligt bidrag på 11 dollar till landets fattigaste familjer. Den tunisiska revolutionen hade precis kastat ut Ben Ali, men IMF beordrade Syrien att omedelbart avskaffa livsmedelssubventionerna. De ekonomiska "omstruktureringarna" (för att uppmuntra utländska investeringar) innebär att staten ska upphöra med subventioner och socialhjälp, och det leder till allt större fattigdom. *The Economist* skrev (20 januari 2011): "De senaste fem åren har handlat om att riva ner den socialistiska ideologin till förmån för marknaden", säger en av regeringens rådgivare. 'De kommande fem åren kommer att handla om att tillämpa det.' Det innebär stora nedskärningar av subventioner och smärtsamma åtstramningar för Syriens långtifrån välmående massor. Men kommer regeringen som ser oroligheter gro i regionen i efterdyningarna till det tunisiska upproret att ha styrkan?... Av rädsla för oroligheter vacklade regeringen nyligen. Den tillkännagav en 72%-ig ökning av de offentliganställdas förmåner av oljeuppvärmning och frös elpriset. Men regeringen är i stort behov av mer pengar. Oljeinkomsterna har minskat samtidigt som befolkningen, som sedan mitten av 1980-talet har fördubblats till 22 miljoner, fortsätter att växa snabbt. Regeringen kan inte skjuta upp sina reformer särskilt länge till... Sedan flera år har IMF krävt att Syrien ska avskaffa subventionerna. 2008 gick regeringen före sina motsvarigheter i regionen, speciellt Egypten, och höjde bensinpriserna. Den avskaffade subventionerna på konstgödsel men behöll de konstgjort låga priserna på många varor, inklusive elektricitet och livsmedel. De direkta energisubventionerna kostar enligt regeringen och IMF fortfarande Syrien omkring 5% av BNP årligen."

Innan proteströrelsen bröt ut satt den syriska regimen i förhandlingar med USA och Saudiarabien för att genomföra en reform på basis av "strukturella justeringar", vars viktigaste del var att avbryta den historiska alliansen med Iran och utlova fred med Israel. Som motprestation krävde Syrien att få tillbaka Golanhöjderna (som staten Israel annekterade 1982), ett krav som Israel säkerligen inte kommer att gå med på.

De som kräver demokratiska "reformer" är av två slag: de som vill ha kvar de nationaliseringar och statliga ägande som är kvar som ett resultat av en baathistiska historien (baathismen är en nationalistisk ideologi som lutar mot socialism och frambringade Hafez al-Assad, den nuvarande presidentens far) och de som vill ha fler privatiseringar, en mer liberal ekonomi, och som hyser illusionen att sådana öppningar i linje med den kapitalistiska propagandan skulle göra det möjligt för alla att göra affärer.

Utan tvivel präglas situationen i Syrien av en folklig rörelse, av skoningslöst förtryck, av manipulationer och provokationer. Insatserna sträcker sig långt utanför Syriens gränser.

2) På vilket sätt är Syrien en del av det revolutionära uppror som bröt ut 2011, och som imperialismen försöker kväsa med alla medel?

Flera analyser visar att de mest populära demonstrationerna i mars, april och maj omgrupperade alla

det syriska samhällets ”etiska” delar på bred bas. Kraven handlade om att ena Syrien mot inbördeskrig kopplat till krav mot polisregimen och korruptionen. De skrämmande exemplen med vad som hade hänt i Libanon alldeles intill, och kriget i Irak med dess efterdyningar av miljontals flyktingar, förföljde den syriska befolkningen. Precis som alla andra folk vill folket i Syrien helt klart ha bröd, jord och frihet. De första demonstrationerna i flera städer i landet krävde just det.

En årslång inrikespolitisk konflikt, en på grund av motsägelsefulla mål ytterst splittrad opposition – en idag ännu mer splittrad rörelse eftersom Tuniskonferensen den 26 februari ledde till ännu en splittring av SNC – avsaknaden av en oberoende arbetarrörelse, en situation där allt pekar på att det är omöjligt att störta regimen utan en intervention från utlandet – allt detta är inte kännetecknen på en folklig revolution utan omfattande inrikespolitiska rörelser. Det betyder inte att de demokratiska krav som utmanar både polisregimen och de imperialistvänliga reformivrarna inte är rättmätiga. Vi kan alltså slå fast att det inte är en revolution i Syrien, utan snarare en destabiliserande process som utnyttjar massorna och deras strävanden efter demokrati som ofrivilliga redskap.

Under rörelsens inledning hävdade flera experter på Syrien att upproret hade en verkligt folklig karaktär, som Rime Allaf i den franska tidningen *Libération* den 26 mars 2011. Han frågade – utan att besvara – om det var en revolution eller ej och förklarade: ”Idag ligger makten i Syrien inte bara i alawiternas händer. Det är framförallt en enda persons makt, Bashar al-Assads och hans närmaste. Syrien har förändrats en hel del sedan 1990-talet. De sunnimuslimska och alawitiska borgarklasserna i Damaskus och Aleppo har smält samman. Idag gör det syriska folket uppror över gruppgränserna. Det är särskilt tydligt bland unga arbetslösa akademiker... Efter Tunisien är Syrien ett av de arabiska länder som har flest utbildade och flest ungdomar.” Utan att ifrågasätta denna information talar andra experter, som Camille Otrajki, om en oklar situation som kan ge upphov till alla möjliga manipulationer. En artikel i *New York Times* (23 april 2011) konstaterar: ”Där andra ser samordning ser Otrajki manipulationer, och hävdar att aktivisternas överlägset skickliga användande av bilder präglar ett sekteristiskt mer än nationellt uppror, och dövt för minoriteternas farhågor. ’Jag kallar det bedrägeri’, sa herr Otrajki, en något ensam röst i tumultet på Internet. ’Det är som att sätta något på en varas omslagspapper som inte har med insidan att göra. Allt manipuleras.’”

För att bekräfta detta är det väl värt att uppmärksamma att en korrespondent från *La Vérité* berättade för oss i telefon i början av november 2011: ”Vi har aldrig sett så mycket vapen i Syrien. Varifrån kommer de? Ingen vet. Innan den politiska krisen inleddes ägde ingen vapen. Man skulle kunna tro att någon försöker hetsa syrier mot varandra, driva dem till inbördeskrig som i Libyen. Syrierna är bekymrade och det är ett skäl till varför en majoritet stöder regimen. Inte nödvändigtvis Bashar al-Assads politik men landets enhet. Efter det som hände i Libyen avvisas möjligheterna av en utländsk NATO-intervention i vida kretsar.” Dessutom är den organiserade arbetarrörelsen i Syrien sorgligt svag efter att på ett fruktansvärt sätt ha varit förtryckt under det första årtiondet efter Hafez al-Assads regim, och de flesta oppositionsrörelser finansieras av Saudiarabien, Qatar eller USA. Allt detta försvårar varje oberoende uttryck – både innanför och utanför landet – även om det inte betyder att det inte uppstår oberoende grupper ur detta virrvarr av rörelser.

Så tidigt som i mars 2011 försökte imperialismen manipulera upprorsrörelsen utifrån vad som hade gjorts i Libyen. Detta dokumenterades av George W Bushs rådgivare för Mellanöstern, Elliot Abrams, i dennes krönika i *Washington Post* den 26 mars 2011. Abrams, som är känd som en stor vän till de arabiska folken, skisserade imperialisternas plan för en intervention under de kommande månaderna: beordra Tunisien och Egypten att sammankalla ett möte med Arabförbundet om denna fråga, hänvisa till de ekonomiska åtgärder som vidtogs mot Gaddafis Libyen innan NATO:s militära intervention för att försvaga Assad och stärka oppositionen, och försvara redan från början militära åtgärder mot Syrien. De tidigare amerikanska utrikesministrarna Henry Kissinger och James Baker uttryckte frågan om arbetssättet annorlunda i *Washington Post* den 9 april 2011. De föreslog att man skulle arbeta direkt med de islamska regeringarna för att bromsa alla revolutionära processer: ”Vi har ett avgörande intresse av långsiktig stabilitet i Arabiska/Persiska viken, som är källan till en stor

del av världens energi. Vi har lika stort intresse av att se till att länderna i regionen inte blir grund för islamska extremister... USA bör driva en politik som kopplar vår beslutsamhet att skydda våra nationella intressen till ett främjande av de värderingar som har gjort vårt land så stort – demokrati, frihet och mänskliga rättigheter. En sådan pragmatiskt idealistisk politik är det bästa sättet att möta de utmaningar och möjligheter till mycket viktiga omvandlingar som äger rum i den islamska världen.”

Det är fortfarande en öppen fråga om det verkligen finns ett stöd för militär intervention bland imperialismens högsta ledare. Men den officiella oppositionens oförmåga att störta klanen vid makten kan snabbt ställa en intervention på dagordningen. Som den tidigare egyptiska ambassadören i Syrien konstaterade i den algeriska tidningen *al-Khabar* (20 februari 2012): ”Den verkliga konflikten är inte mellan Bashar al-Assads regim och den fria syriska armén utan mellan vissa västländer under ledning av USA och Turkiet som vill skapa en ny samhällsordning i regionen för att avskräcka Iran och göra slut på Syrien.”

Ryssland (som sätter sin plats i Mellanöstern på spel) och Kina (som i och med Gaddafis frånfälle sparkades ut ur Libyen) är båda i ord mot alla militära interventioner och förkunnar att de är för inre reformer av regimen, vilka skulle försvaga ställningen för USA och Turkiet, som är värmland för NATO:s viktigaste militära anläggningar i regionen.

För Obama och Sarkozy och liknande, men också för de ryska och kinesiska ledarna, handlar problemet i Syrien, precis som på andra ställen, inte om regimens förtryckande och korrumperade natur, utan om dess förmåga att hålla ordning på saker och ting och spela en roll på ”världsmarknaden”. I detta avseende har Bashar al-Assads tidigare anhängare kasserat honom. Den försvagade imperialismen försöker behålla sina ställningar gentemot revolutionen i Tunisien och den revolutionära processen i Egypten, samtidigt som den inser vad en destabilisering av Syrien skulle leda till. Men Pandoras ask står nu vidöppen, så öppen att ledaren för USA:s underrättelsetjänst, James Clapper, nu fruktar att okontrollerade grupper, som kallas Al-Qaida i Mesopotamien, har lyckats ”infiltrera oppositionsgrupper” som ”i många fall inte ens vet om att de är där”. (AFP, 16 februari.) Pressmeddelandet fortsätter: ”För Clapper är problemet att de grupper som tagit till vapen mot den syriska regimen är splittrade... Det finns ingen nationell rörelse... Den Fria syriska armén (FSA) är bara ett övergripande begrepp för att beteckna regimens motståndare, och är inte ens enad. Det finns inbördes konflikter om att utse en ledare.”

Redan 1926 analyserade Leo Trotskij förhållandet mellan den amerikanska imperialismen och resten av världen. Han sa: ”USA:s styrka är också dess Akilleshäla. I denna makt ligger dess ökande beroende av ekonomiskt och politiskt instabila länder och kontinenter.”* För att fastställa sin makt försöker imperialismen dessutom motverka att de eliter som den har band till förfaller socialt, men det vidgar bara de sociala klyftorna och skärper klasskampen. De motsättningar som imperialismen står inför är olösliga och ger varhelst den ingriper upphov till krig, kaos, revolter.

För att kväsa de folkliga rörelserna, genomföra ekonomiska reformer – det vill säga fortsätta att tillämpa strukturella anpassningar – och bekämpa mer radikala, öppet västfientliga grupper, så försöker som vi har sett imperialismen öppet få stöd från religiösa grupper som muslimska brödraskapet som sitter vid makten i Egypten och delvis i Tunisien och också Turkiet (den turkiska modellen), och som brukade ställas på samma nivå som Ondskans axel. Enligt den palestinska författaren Adel Abdul Rahman (tidningen *Al-Hayat al-Jadidah* den 22 juni 2011) ”[är] amerikanernas mål med de förbättrade relationerna till gruppen muslimska brödraskapet... i själva verket mycket mer djupgående än så. Tillsammans med Israel vill USA för det första använda de moderata islamistiska gruppernas roll i den nya politiska ordningen för att hindra vägen för de extremistiska fundamentalistiska grupperna. För det andra vill de elda under de inrikespolitiska konflikterna i de arabiska länderna för att undanröja de arabiska revolutionernas mål, det vill säga uppbygget av

* L Trotskij, *Europa och Amerika*, på marxistarkiv.se, s 20.

stater för alla medborgare. För det tredje har de till syfte att splittra de arabiska ländernas nationella och samhälleliga struktur, i synnerhet som de arabiska religiösa grupperna fortfarande vägrar och inte kan godta deltagande från andra politiska, sociala och religiösa grupper, trots att de hela tiden tillkännager för amerikanerna och européerna att de är villiga att delta i politiska allianser! För det fjärde, och i ljuset av det jag tidigare nämnt, vill de förbereda marken för en uppdelning av dessa länder i stridande ministater som så småningom skulle gynna målet med ett Nytt Mellanöstern. Det bekräftades av en av muslimska brödraskapets tjänstemän i Palestina i slutet av maj, när han sa: 'Nu öppnar sig vägen för oss tillsammans med muslimska brödraskapet. Alla som står i vägen för oss kommer att krossas skoningslöst... Allt är nu tillåtet och när muslimska brödraskapet kommer till makten kommer hela världen att förändras.' Denna hämningslösa medlem i muslimska brödraskapet tillade: 'Syrien och Jordanien står på tur. Vi kommer att styra den arabiska världen eftersom utlänningarna vill [att vi ska göra det]...'”

Men USA ståndpunkt är vacklande, tveksam, och det har lett till fortsatt kris under ett år. Det förklaras av den traditionella roll som den syriska regimen haft som en del av den imperialistiska ordningen i regionen, den ”bästa fienden” till staten Israel som kontrollerade Hizbollah i Libanon liksom huvuddelen av de palestinska fraktionerna och använde dem utifrån sina egna behov.

3) Förtryck och kontrarevolution i Syrien

Syrien är inte Libyen. Det är mindre men har större befolkning (23 miljoner invånare jämfört med Libyens 6 miljoner). Det har en strukturerad och än så länge ganska disciplinerad armé. Som vi har sett tvingar dessa faktorer NATO:s strateger, i synnerhet de amerikanska, att diskutera möjligheten av en intervention, som skulle orsaka chockvågor som allvarligt skulle kunna skaka staten Israel som redan har försvagats av den revolutionära rörelsen i Egypten. USA är främst intresserad av att undvika ”folkliga oroligheter” som skulle kunna utmana inte bara regimen sociala karaktär utan framförallt ingångna avtal och balansen i regionen.

När detta skrivs har de självutnämnda ”Syriens vänner” just haft möte i Tunis för att utnyttja de symboliska ”arabiska revolutionerna”. Konferensen har beslutat att tillhandahålla vapen och underhåll till upprorsmakarna för att på ett varaktigt sätt stärka de väpnade gruppernas förmåga att destabilisera regimen med hjälp av ett inbördeskrig.

Arabförbundet leds för närvarande av Qatar, en miniatyrstat med en regim av mörkermän som sitter på världens tredje största gastillgångar. Den har aldrig tidigare varit lika ivrig att lösa ett medlemslands inre problem. Målet är att isolera den syriska regimen genom att ensidigt anklaga den för fruktansvärda brott mot civila, i synnerhet i de städer där FSA har befäst sig. Det är en process som är laddad med motsättningar när den ställs inför verkligheten. Således organiserade Arabförbundet, som svar på krav från imperialismen, ett observationsuppdrag på plats mellan 24 december 2011 och 18 januari 2012. Många punkter nämner våldshandlingar mot regeringstrupper och civila från väpnade grupper (speciellt punkt 27) och många vittnesmål talar om explosioner och våldshandlingar som efter undersökning visade sig vara felaktiga. Rapporten lades snabbt till handlingarna. Vad gäller angreppen med bilbomber – en metod som dittills varit okänd i Syrien – så förklarar en del att det var dåd som utfördes av motståndare, speciellt inom den ”Fria syriska armén”, men att de inte lyckades driva in en kil i den militära styrkorna, som till sin överväldigande majoritet fortfarande är trogna regimen. Oppositionen tror att tillkomsten av sådana attacker kan vara politiskt planerade av makt-havarna.

FN och flera humanitära organisationer hävdar att mer än 6.000 människor har fallit offer för förtrycket sedan rörelsen inleddes, och 1.500-2.000 på regimen sida. Det är inte upp till oss att ifrågasätta uppgifterna om konfliktens och ledarnas brutalitet på båda sidor, men det bör påpekas att förtrycket i Syrien till största delen har rapporterats av Al Jazeera respektive Al Arabiya, som är kanaler som tillhör kungen i Qatar respektive Saudiarabien. Samma kanaler inte så mycket som

antyder de undertryckta demonstrationerna i Bahrain.

Den brittiska tidningen *The Guardian* skrev den 17 november 2011:

Bilden av en regim som skjuter ner obehäpnade demonstranter, som var riktig i mars och april i år, gäller inte längre. Den så kallade Fria syriska armén döljer inte längre det faktum att den strider och dödar regeringssoldater och poliser och opererar från säkra tillflyktsplatser utanför Syriens gränser. Om den blir stark skulle det spirande inbördeskriget kunna få en alltmer öppet sekteristisk karaktär med risk för pogromer mot rivaliserande samfund.

Moderata sunnimuslimer i Syrien oroas av det muslimska brödraskapets och salafisternas ökande militans, som har fått överhanden inom oppositionens led. De stora regeringsvänliga demonstrationerna i Damaskus och Aleppo under den senaste veckan kan inte bara avskrivas som folkmassor som skrämdes eller hotades av att bli av med jobbet om de inte gick med.

Samtidigt hukar sig Syriens stora kristna minoritet av rädsla för att dela de irakiska kristnas öde, som tvingades fly när sekteristiska mord gjorde medborgarnas religiösa tillhörighet allt viktigare och även började överväldiga icke muslimer. I norra Syrien är kurderna också oroliga för framtiden. Trots regimens långvariga vägran att acceptera deras nationella rättigheter fruktar de flesta det muslimska brödraskapet ännu mer.

4) Vad är oppositionen i Syrien?

Här ska vi undersöka de olika delarna av oppositionen mot regimen. Det Syriska nationella rådet består i huvudsak av medlemmar ur muslimska brödraskapets syriska gren och leds av en fransk akademiker av syriskt ursprung som får stå som symbol för sekularism och demokrati. Med stöd från Frankrike och EU byggs det upp efter mönster från det libyska Nationella övergångsrådet och har sitt högkvarter i Turkiet. Det är värt att konstatera att SNC – som fortfarande säger nej till alla kurdiska ledare – den 26 februari på begäran från USA accepterade att införliva en alawitisk medlem. SNC har nära band till den turkiska regeringen, och det borde inte vara någon överraskning eftersom AKP (partiet vid makten i Turkiet) själv är en del av muslimska brödraskapet, vars hem finns i Egypten. Det har just förkunnat att det accepterar Camp David-avtalet mellan Egypten och Israel. Turkiet, som försöker spela en framskjuten roll i regionen (alltså att ersätta Saudiarabien och Egypten som främsta förespråkare av USA:s politik i Mellanöstern) står också som värd för det som är känt som ”Fria syriska armén” som det hjälpte till att bygga upp. FSA:s legitimitet är så dåligt accepterad att flera väpnade grupper också har bildat befrielsearméer med olika namn.

Den syriska regimen under ledning av Bashar al-Assad är förvisso förtryckande och maffialiknande. Det är ingen nyhet, men oavsett religiös tro avvisar det syriska folkets överväldigande majoritet definitivt framtidsutsikterna av en uppsplittring av landet via en militär intervention. Det gäller oavsett vad NATO:s, den amerikanska regeringens och EU:s lokala bödlar räknar med politiskt. Detta faktum undergräver själva grunden för en yttre opposition som främst baserar sig på principen om intervention.

Ett år efter upprorets inledning är det fortfarande svårt att veta vad ”det syriska folket” egentligen tycker, utöver att det definitivt är mot all form av utländsk intervention. Men alla de officiella motståndarna delar ett pressande behov att göra allt för att kontrollera upprorsrörelsen med hjälp av utländska krafter, och förhindra rörelsen att uttrycka krav både mot regimen och mot de som kräver ett slut på den från utlandet.

Den saudiska tidningen *Al-Hayat* som ges ut i London är ett direkt språkrör för den saudiska diplomatin. Å ena sidan förespråkar den en direkt militär intervention och å den andra försöker den ersätta Qatar och Turkiet som vill ta ledningen i regionen. Utifrån sina egna syften ger den en intressant version av förhållandet mellan de två viktigaste oppositionsgrupperna. Den 3 januari

2012 skrev *Al-Hayat* faktiskt att ”den syriska oppositionens olika grupper ljuger för varandra... Undertecknandet av avtalet mellan SNC (Syriska nationella rådet) och Nationella kommittén för demokratisk förändring (NCDC) spred ljus över denna fråga.” *Al-Hayat* tillägger: ”Den första artikeln i detta avtal föreskriver öppet ’avvisande av all utländsk militär intervention som hotar landets överhöghet och oberoende’ samtidigt som den förklarar att en ’arabisk intervention inte betraktas som en utländsk intervention’. Men i sin andra artikel kringgår avtalet denna ståndpunkt genom att kräva ’skydd för alla civila med hjälp av alla legitima medel inom ramen för internationella lagar om mänskliga rättigheter’.” *Al-Hayat* menar att ”kärnan i detta dokument otvivelaktigt är utländsk intervention. Trots det faktum att dokumentet avvisar det, så ger dess uttolkare sitt samtycke till det... den kommunicé som utfärdades av Burhan Ghalioun's byrå (Ghalioun är SNC:s talesman) avvisar ’utländsk intervention till lands eftersom det kan skada Syriens territoriella integritet och oberoende’, men är med på ’utländsk intervention som genomdriver upprättande av buffertzoner med hjälp av flyg- och sjöembargo’... det enda som är säkert är att den syriska oppositionen utomlands genomlider en moralisk kris. Den inser att en internationell intervention inbjuder till uppsplittring och ödeläggelse av landet. Men dess ansträngningar att komma till makten gör det nödvändigt att kopiera dess irakiska och libyska motsvarigheter..”

Vad gäller Haytam Manaa, talesman för det föregivet ”vänsterinriktade” NCDC, så förespråkade han i en intervju med den libanesiska tidningen *Al Akbar* (6 januari 2012) en arabisk militär intervention i form av ”gröna hjälmar” med trupper från Marocko, Tunisien och Egypten, och förklarade att en sådan intervention enligt honom till skillnad från en västlig NATO-intervention skulle undvika civila förluster. Det låter väldigt likt det som sades just innan NATO:s militära intervention i Libyen, som inleddes när 5.000 medlemmar ur Qatars specialstyrkor skickades dit. I samma intervju betonar H Manaa behovet att utse en ledning inom oppositionen, som skulle bestå av ”historiska” oppositionspersoner eftersom det syriska folket saknar erfarenheter!

Dessa detaljer gör den internationella konferens som hölls i Algeriet den 10-12 december så viktig och betydelsefull. ”Mot ockupationskrig och ingripande i ländernas inre angelägenheter, till försvar för nationernas okränkbarhet och överhöghet.” Fjärde internationalen menar att ett försvar av folkens självbestämmanderätt i praktiken innebär att kämpa mot all sorts interventioner. Det är en förutsättning för att klart ange en självständig omgruppering som ställer krav både mot polisen och de korrupperade regimer som stöder imperialismens dagordning, och de vars syfte är att överta deras plats på grundval av ett försvar av det privata ägandet av produktionsmedlen.

(Översättning från engelska, Göran Källqvist.)